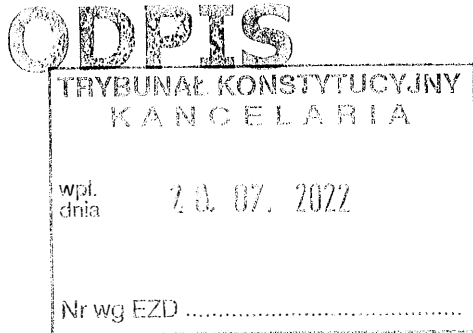

MARKIEWICZ WSPÓLNICY

SYTA - SAWA BAGŁAJEWSKI

Warszawa, 26 lipca 2022r.

**Szanowna Pani
Małgorzata Wypych
Koordynator Wydziału
do spraw Wstępnej Weryfikacji
Pism inicjujących postępowanie
przed Trybunałem**

sygn. Ts 275/21

W związku z zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 13 lipca 2022r. doręczonym 19 lipca 2022r. z wezwaniem do usunięcia wskazanych w piśmie braków skargi konstytucyjnej:

1. składam uzupełnione pełnomocnictwo, jakiego udzielił mi Pan K S
2. informuję, że od ostatecznego orzeczenia wskazanego w skardze nie był wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.
3. wskazuję, że w sprawie niniejszej w sposób nieproporcjonalny i niekonieczny w rozumieniu art.31 ust.3 i z naruszeniem tego przepisu naruszone zostały konstytucyjne prawa skarżącego:

- a. do świadczenia pielęgnacyjnego dla osób sprawujących opiekę nad niepełnosprawnym członkiem rodziny, wynikające z art. 69 i 71 ustawy zasadniczej,
- b. do równego traktowania z podmiotami znajdującymi się w relewantnej sytuacji,
- c. zaufanie obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa.

4. Przepisy art. 17 ust. 4 w zw. z art.17 ust.1a pkt.1-3 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. świadczeniach rodzinnych w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 7 grudnia 2012 r. o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2012r., poz. 1548) są niezgodne - z art. 2 i art. 32 ust. I w zw. z art. 69 ustawy i 71 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 r. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 78, poz. 483.) w zakresie:

nieuzasadnionego pozbawienia członka rodziny sprawującego rzeczywistą opiekę nad osobą legitymującą się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności albo orzeczeniem o niepełnosprawności prawa do świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej podmiotów i przyznaniem go krewnym, ale tylko wtedy, gdy

zachodzą łącznie przesłanki z ust.1 a pkt.1-3, bez względu na to, czy osoby tam wskazane mogą sprawować rzeczywistą opiekę, to jest, gdy:

- 1) rodzice osoby wymagającej opieki nie żyją, zostali pozbawieni praw rodzicielskich, są małoletni lub legitymują się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności;
- 2) nie ma innych osób spokrewnionych w pierwszym stopniu, są małoletnie lub legitymują się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności;
- 3) nie ma osób, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, lub legitymują się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności,

czym naruszone zostały zasady demokratycznego państwa prawa, w szczególności zasada sprawiedliwości społecznej, oraz zasada równości wobec prawa osób sprawujących rzeczywistą i realną opiekę, realizującą przecież także obowiązek Państwa zapewnienia osobom niepełnosprawnym pomocy w zabezpieczeniu egzystencji. Gdy osób spełniających te warunki nie ma lub opieki sprawować nie mogą zasiłek nie przysługuje.

Prowadzi to w konsekwencji do uznania, że prawo do zasiłku stało się pochodną stopnia pokrewieństwa nie zaś cechy relewantnej jaką jest rzeczywiste i wyłączne sprawowanie opieki. Zgodnie z art. 69 Konstytucji:

„Osobom niepełnosprawnym władze publiczne udzielają, zgodnie z ustawą, pomocy w zabezpieczeniu egzystencji, przysposobieniu do pracy oraz komunikacji społecznej”

Obowiązki Państwa mogą wykonywać osoby wskazane w ustawie a rekompensatą ich zarobków – jeśli zrezygnują z zatrudnienia – jest zasiłek pielęgnacyjny zwalniający władze publiczne z organizowania w inny sposób pomocy.

Odczytanie tego przepisu w oderwaniu od innych prowadziłoby do paradoksu, że Państwo zdejmuje obowiązek opieki na osobami niepełnosprawnymi z barków osób, na których ciąży obowiązek alimentacyjny płynący z więzów rodzinnych i przejmuje go na siebie.

Tak nie jest, albowiem dostrzec trzeba art.71 ust.1., który wskazuje:

„1. Państwo w swojej polityce społecznej i gospodarczej uwzględnia dobro rodziny. Rodziny znajdujące się w trudnej sytuacji materialnej i społecznej, zwłaszcza wielodzietne i niepełne, mają prawo do szczególnej pomocy ze strony władz publicznych”

Jak się wydaje katalog osób wspieranych przez Państwo nad niepełnosprawnymi członkami swej rodziny wykracza poza zakres regulowany przez art.17 ust 1 a ustawy o świadczeniach

rodzinnych. Gdy bowiem rodzinę charakteryzować tak wąsko, jak ustawa odczytana literalnie, to w oczywisty sposób członek rodziny – wnuk osoby niepełnosprawnej - sprawujący nad nią wyłączną opiekę, bo uprawnieni sprawować jej nie mogą, ale i o zasitek się nie ubiegają, jest dyskryminowany, co więcej osoba niepełnosprawna pozbawiona zostałaby opieki, gdyby wnuk nie chciał lub nie mógł jej sprawować bez ekwiwalentu i rezygnacji z zatrudnienia.

Wszelkie odstępstwa od nakazu równego traktowania podmiotów podobnych muszą zawsze znajdować oparcie w zasadzie proporcjonalności i konieczności regulacji oraz innych wartości, którym należałoby przydać przewagę nad zasadą równości.

Jeśli jednak jej naruszenie powoduje rzeczywiste wycofanie się Państwa z zasady pomocy niepełnosprawnym i pomocy rodzinie w trudnej sytuacji, to działanie takie nie powinno znaleźć aprobaty, tym bardziej gdy polega na utracie uprawnień opiekuna już uzyskanych w zaufaniu do prawa tak wielkim, że spowodowało aż rezygnację z zatrudnienia.

Wskazać trzeba, że nowelizacja z roku 2012 wprowadziła w art.16a specjalny zasitek opiekuńczy dla osób rezygnujących z zatrudnienia dla podjęcia opieki nad osobą niepełnosprawną, wszelako obliczany jest on według kryterium dochodowego na członka rodziny, co w sytuacjach tak szczególnych, jak będąca przedmiotem skargi, także naruszać będzie prawo opiekuna, ale i naruszać zasady konstytucyjne pomocy niepełnosprawnym i rodzinie w trudnej sytuacji.

Orzeczenia wydane w sprawie skarżącego literalnie odczytują ustawę, w efekcie pozbawiają go praw, które już uzyskał, w najmniejszym stopniu nie motywują pozostałych członków rodziny do opieki, w efekcie czego osoba niepełnosprawna traci ją, co w najwyższym stopniu niezgodne jest z intencją ustawodawcy konstytucyjnego.

aslo.